

S megoltalmaztál engem oh Uram.
 Őrizted alvó éjszakám.
 Ellenségim közt bizton keltem én
 Ha fölvirradt napod reám.

Kelj föl Uram! Jövel, jövel! Ime
 Agyarkodnak rám szerfelett.
 E lázadóknak sergét törd meg Ur
 S őrizd meg a te hivedet.

JÉKEV ALADÁR.

CXXXIV.

Istennek hivei
 Az Urat áldjátok,
 Kik az ő házában
 Szent örömmel álltok.

Öszszetett kezekkel
 Nézzetek az égre,
 Áldást zengedezve
 Ő dicső nevére. . . .

Igy száll szent áldása
 A Sionból rátok,
 Kinek alkotása :
 Ég . . . föld . . . száz világok!

RÉDIGER GÉZA.

SZENTMIHÁLYI PAP SÁMUEL EMLÉKE.

Halotti egyházi beszéd.

Mondotta Szentmihályon. 1886. május 2-án *Török Sámuel*, szentmihályi lelkész.

Alapige: 1. Sám. 3, 10. „Monda az Úr Sámuelnek: Sámuel. Sámuel! felele Sámuel és monda: Szól: Uram, mert jól hallja a te szolgád.

Egy ritka gyászesemény gyűjtött össze minket mostan, kedves keresztények! s fakasztja szemeinkben a legőszintébb tisztelet könnyeit; s meg vagyok győződve, hogy senki sincs itt, a ki állításmat kétségbe vonná. Nem is lehet. Egy terebélyessé fejlődött s nemes gyümölcsöket termő élőfára rendszeren a bámulat és gyönyörködés érzelmei közt tekintünk. És midőn romboló zivatar dönti le törzséről e fát, lombja elhervad, ágai széttöredeznek s gyümölcsöt többé nem terem: nem hiszek annyira érzéstelen szemlélőt, a kinek lelke a kidőlt fa roncsai előtt e gondolatokra ne ébredne: Istenem! mennyiszer enyhes árnyat adott lombja az elfáradottnak, mennyiszer olták el izletes gyümölcsei a szomjuhozó égő szomját, mennyiszer szolgált menhelyül a vad ölyvek által üldözött gyengébb madaraknak!

S ha még egy élőfa is felkölti bámulatunkat s annak kidőlte magára vonja figyelmünket és sajnálatunkat: mennyivel indokoltabb midőn egy olyan férfiú koporsóját környezzük a tisztelet könnyei és kegyeletes érzelmek között, a kinek hosszúra nyult s közhasznuan becses életének világát láttuk ellobbanni. A kegyelet ez mibennünk, melyet az Isten ótott emberi nemünk természetébe. És bár lehetnek, a kik úgy hiszik, hogy a mai nemzedék nem ért a kegyelethez, a régi idők e magasztos erénye ismeretlen korunkban, — de nekünk nem lehet, nem szabad félre ismernünk az arra mutató jeleket, hogy a ma élő emberek is értenek a kegyelethez s szeretik megtisztelni az érdemesek emlékét. Ezt tanusítják a jelen korban emelt diszesnél-diszesebb emlékszobrok; ezt hirdeti e népes és tisztes halotti gyülekezet is; innen van, hogy én is a közhasznuan mun-